

Chùm Thơ Quốc Nam

MỘT GÓC THIÊN ĐƯỜNG

Bởi vì em, anh làm thơ tình ái,
Chỉ vì em, thi nhân dốc tim trần.
Yêu em lắm, ngàn tiếng thở ái ân,
Anh chết đuối trong niềm riêng hạnh phúc.
Em yêu dấu, nỗi lòng nào tỉnh thức,
Đam mê nào không có lúc đau rưng.
Trời đã trao anh một góc thiên đường:
Em rục rỡ như muôn ngàn tinh tú.
Anh yêu em, nàng tiên từ vũ trụ,
Xuống trần gian làm thân phận mỹ nhân.
Một đêm xưa, em đáp xuống hồn anh,
Cùng thấp sáng cõi tình ta tuyệt diệu.
Rồi xa em, xa lửa tình vũ điệu,
Anh cô đơn trên mấy nhánh đường dài.
Tình yêu thành nỗi nhớ rất miệt mài,
Rất tha thiết như một lần hội ngộ.
Đã gặp em, sau muôn ngày cách trở,
Nụ hôn tình đầu, vụn phút mê say,
Khi xa nhau, vệt dãi bóng chim bay,
Hành tinh anh bỗng trở thành hoang địa.
Và như thế là tình ta trở lạ,
Một cuộc tình tưởng chỉ có trong mơ.
Như yêu em là xa cách sông hồ,
Song mãi mãi là cơn mê thần thánh.
Em yêu dấu, anh chờ em cùng tận,

Cuối cuộc đời, cuối cả giấc chiêm bao.
Anh hẹn em sẽ nổi lại nhịp cầu,
Và suốt kiếp sống bên nhau vĩnh viễn.

QUỐC NAM

GIỮ LỬA QUÊ HƯƠNG

Đã mấy năm qua ta hỏi em:
Mùa xuân hờ hững đến bên thềm.
Hay trời xứ lạ lòng ta buốt?
Có sóng trùng dương trong mắt đêm.

Dừng bước bao năm Seattle,
Tâm tư chùng lắng mỗi hoàng hôn.
Ta mơ một sớm về quê mẹ,
Quên những đêm dài lệ héo hon.

Ta vẫn yêu em như mới gặp,
Tưởng như nước Mỹ cõi thiên đàng.
Hôn em giữa gối chăn nhung lụa,
Mà thấy dâng cao nỗi tủi buồn.

Ta tủi thân trai nợ áo cơm,
Anh em đồng đội chết dần mòn
Trong lò lửa đỏ quê hương đó,
Em hãy cùng ta đốt lửa hồng.

Giữ lửa cho nhau em hỏi em,
Để ta yêu mãi dáng ngoan hiền.
Hỏi người tình trẻ xuân kiều diễm,
Tiếng hát em vang dậy khắp miền.

Lòng ta một góc trời u tối,
Có bóng chim côi lượn cuối đời.
Ta mỗi mòn đi tìm nắng mới,
Xuân hồng kết nụ... hỏi quê ơi!

Chỉ là giấc mộng đêm vắn vữa,
Đôi mắt quê hương đẹp lạ thường.
Em nhé cất lời ca ngọt dịu,
Cho bè bạn ta cỡi tù chung.

Đã mấy năm qua ta hỏi em:
Tết này ai lạnh lẽo bưng biền...
Giúp ta một buổi đăng trình sớm,
Cắm lại Cờ Vàng trên đất thiêng.

QUỐC NAM

(Seattle, 1983)

EM PHỤC SINH TÔI

Tôi gặp em, rồi xa em vạn dặm,
Cuộc tình đầu không vẹn ước chung thân.
Vẫn nhớ nhau trên muôn nẻo đường trần,
Em, điểm sáng trong hồn tôi bất diệt.
Người tình xưa, quê hương xa biệt,
30 năm còn trần trở đêm thắm.
Tôi yêu người, tim căng máu tình thâm,
Quên sao được nét môi em thánh thiện.
Có một ngày, cõi tử sinh hiển hiện,
Tôi đang mơ hay đang ngủ thiên đàng?
Em chợt bên tôi, hoa nở trời xanh,
Cùng say đắm hôn nhau như ảo mộng.
Tôi ghi siết hình dáng em sinh động,
Mềm như mây trên đỉnh núi mùa xuân.
Môi tìm môi, hoà nhập đôi tình nhân,
Trở thành khối tình hiển dăng tuyệt diệu.
Nụ ân ái đã nâng niu vũ điệu,
Vết bóng môi em ghi dấu tình sâu.
Đôi ta thành hơi thở của đời nhau,
Và như vậy là tình ta tuyệt đỉnh.
Từ tháng sáu, trời cao nguyên mây tím,
Em phục sinh tôi trong những vòng ôm.
30 năm qua hai đũa tang thương,
Như quê hương đã trầm luân, khổ ải.
Kỷ niệm cũ, tôi ần cần ghi lại:
Một cuộc tình tưởng chỉ có trong mơ.
Gặp lại em, ôi, mắt môi là thơ,
Tôi đắm đuối người quê hương, điểm tuyệt.

QUỐC NAM

MÊ HOANG

Nắng lên giọt nắng hao gầy,
ta tương tư thuở còn đầy môi em.
xứ người quạnh quẽ từng đêm,
nghe hơi em thổi càng thêm đấng hồn.
nụ cườii đầu đó xanh trong,
mắt em ta ngỡ quê hương hiện hình.
giấc mơ cay mắt ân tình,
lộ khuya tuyết đổ bóng nghiêng tủi buồn.
ở đây, ở đó, xa không,
mùa thu kỷ niệm còn trông ngóng gì.
về qua Kansas City,
ta không thể nói một lời nào thêm.
ơi người con gái Việt Nam,
tiếng em trong suốt hồn trầm tình quê.
gởi em một chút hoang mê.

QUỐC NAM

(1977)

CHO NGƯỜI TÌNH Ở LẠI

Dứt lia quê hương, tim trần rạn vỡ
nỗi tủi buồn nào hơn thế không em?!
ta xa em giờ đong nỗi muộn phiền,
cơn nước lũ xoáy hồn ta chết ngất.

Đường em đi cánh đồng xanh bát ngát,
lúa trĩu vàng có thấy nắng mùa xuân?
thờ đi em cho quên nắng muộn màng,
bom đã nổ... đêm đã đầy tiếng khóc.
em ở lại với tháng ngày rêu mốc,
cháy tâm tình trong vụn nước đổi thay.
giờ phương nào tù ngục sẽ bủa vây,
chùm bóng tối xây mộ phần đau đớn.

Ta nhớ em đến vô cùng vô tận,
giọt máu ân tình đã đọng trong em.
ta yêu em trên đồng lúa bình nguyên,
thơm mùi cỏ, căng trái cây ngọt lịm.
và ta bỏ đi không lời bịn rịn,
không nụ hôn, không lời chúc cho con.
con ra đời không cả chiếc nôi hồng,
mẹ tủi nhục trong vùng kinh tế mới.

Ta tự hỏi tới ngày con đầy tuổi,
lời trần tình từ Mỹ gọi về em.
em gọi trả bức điện tín ướt mềm:
"Con đã chết và quê hương giã chết!"
nước mắt ta thành dòng sông bất diệt,
nghiền nát hồn trong vũng máu quê hương.

QUỐC NAM (Tháng 7/1977)

NGƯỜI TÌNH ALPHA ĐỎ

Ta thấy em chiều Văn-Khoa nắng đỏ,
Dáng ngoan hiền và đôi mắt nai tơ.
Hồn rung động, buổi gặp gỡ tình cờ,
Em áo trắng của ngôi trường Công Chúa.

Alpha Đỏ ta (1), thuở nào khói lửa,
Giữa đạn thù, tháp thoáng bóng hình em.
Ta yêu thương nàng Mỹ Tho dịu hiền.
Vang tiếng quân reo Rạch Gầm lịch sử.

Đại Đế Quang Trung diệt tan Xiêm dữ,
Nguyễn Ánh kéo về toan giết quân Nam.
Sức sống bừng lên bến nước Tiền Giang,
Ta nuôi mộng sẽ trở thành danh tướng.

Bên Lê Ngọc Hân (2), mỹ nhân áo trắng,
Ta yêu em như màu đỏ Alpha.
Mỗi tình muôn năm quyện cõi sơn hà,
Dòng máu chảy trong tim ta bất tận.

Rồi một ngày tháng tư đen quốc hận,
Cả giang sơn tràn ngập bóng quân thù.
Ta đảo ngũ thành tên lính ngu ngơ,
Mộng danh tướng chợt bay theo gió lộng.

Ta mất dấu mỹ nhân thời áo trắng.
40 năm sau tái ngộ tình em.
Giờ đôi ta đã ở tuổi an nhiên,
Vẫn “tổ quốc, danh dự & trách nhiệm”.

Dấu thế nào, em vẫn là sáng-điểm,

Hồn giao nhau Alpha Đỏ rạng ngời.
Hãy thương yêu như ngày cũ xa xôi,
Em mãi mãi trong tim ta gắn bó.

Yêu quá lắm người tình Alpha Đỏ,
Dù đôi ta chưa chung bước trên đời.

QUỐC NAM

(trích Thơ tập 6 “Bản Thánh Ca Alpha Đỏ”)

(1) SVSQ Trường Võ Bị Quốc Gia VN mang Alpha Đỏ trong thời gian thụ huấn tại quân trường Dalat.

(2) Lê Ngọc Hân là Công Chúa triều đại Hậu Lê, trở thành Bắc Cung Hoàng Hậu cạnh Vua Quang Trung. Trường trung học nữ duy nhất Việt Nam mang tên Ngọc Hân Công Chúa tại thị xã Mỹ Tho.

~~oo))((oo~~

GIỌT LỆ MỪNG

Người đi, tháng chín oan khiên,
Vết thương chinh chiến tách riêng nẻo đời.
Người xa biển biệt thân tôi,
Dòng cuồn lưu cũ. Đêm vui chén sầu.
Tôi về rừng đã xưa sau,
Cao nguyên vẫn đắm một màu xanh thông.
Mùa thu kỷ niệm mênh mông,
Bóng em ẩn hiện, loé không gian chùng.
Hôn nhau một nụ trùng phùng,
Rời xa cách mãi những phương nhạc buồn.

Bốn mươi năm vẫn cô đơn,
Trái tim tôi đã chảy dòng sông em.
Hạ-Xuân ngắn ngủi êm đềm,
Gần bên sao vẫn xa thêm nghìn trùng.

Bỗng đâu em giọt lệ mừng,
Tìm nhau thấy lại một khung trời hồng.
Em chừ quả phụ đài trang,
Mỹ nhân áo trắng, tôi bàng hoàng tim.
Ôm nhau mà ngỡ mộng chìm,
Giữa lòng biển rộng của niềm chiêm bao.
Tôi thì thâm giấc ly-tao,
Gọi tên yêu dấu, nhớ sao tình đầu.
Trước gương, đôi bóng sát nhau,
Tôi say tình đẹp mộng nào xuân xanh.
Nghe như nước mắt ứa nhanh,
Trên môi hạnh phúc, trên thân thể nhàu.
40 năm giữ cho nhau,
Tình yêu thanh khiết, đượm màu tuyết trinh.
Gặp nhau, tháng chín, thu xinh,
Đôi ta đã hiến nghĩa tình cho nhau.
Chao ôi! Giọt nhớ, giọt sầu.
Tôi / em yêu mãi ngàn sau, nồng nàn.
Bởi hoa đã nở nụ vàng,
Em e ấp thở tiếng “anh” ngọt ngào.
Giọt lệ mừng, máu dâng trào!

QUỐC NAM

(15/9/2008)

HÃY TRỞ LẠI QUÊ HƯƠNG LÀM LỊCH SỬ

Ta lưu đây ta một đời giấy chết,
Nắng muộn phiền theo nước mắt tuôn rơi.
Đêm quê hương lời kinh đã rã rời,
Ta trở giấc giữa Hoa Kỳ chói sáng.
Hai hình ảnh một nội tâm tương phản,
Ta ra đi bỏ nước bỏ bình minh.
Sống ở đây ôm tủi hận một mình,
Thù đóng cặn trong hồn ta tượng đá.

Thức dậy đi, hơi óc tim biển cả,
Tuổi trẻ ơi, những biểu tượng cuối cùng,
Là niềm tin của giòng giống Tiên Rồng,
Hãy trở lại quê hương làm lịch sử.
Ta hôn mê những chiều xa cố xứ
Ly rượu nồng sao phá nổi cơn đau.
Nhớ Việt Nam từng dốc đá nhịp cầu,
Quê nghèo đã nuôi ta thành bất khuất.
Từ Nam Định (1) xuôi Miền Nam trù mật,
Bước chân ta qua những cánh đồng vàng.
Nuôi triệu dân rùng lúa chín trở bông,
Ta giữ trọn những ảnh hình dấu ái.
Ngày lớn khôn ta trở thành chiến sĩ,
Bao chuyến hành quân giữ nước kiêu hùng.
Xương máu ta góp diệt kẻ thù chung,
Giờ thống trị trên Việt Nam nghiệt ngã.
Ta nhớ quê ta nẻo đường sỏi đá,
Kỷ niệm thu đầy tim óc yêu thương...
Dừng chân Tha La một độ qua đường,
Ta luyện nhớ vùng khô cằn Hậu Nghĩa. (2)
Nay đất nghèo lại xác xơ hơn nữa,

Bà mẹ quê còng lưng giữa cánh đồng.
Tưởng hòa bình hoa rộ nở tình thương,
Nào ngờ sắn khoai thay cơm, đói khổ!
Và dẫu đạn trong lòng dân bỗng vỡ,
Bọn vô lương dày xéo mộng bình thường.
Ước vọng gì trên tấm tối quê hương
Tầng địa ngục nơi trần gian có thật.

Việt Nam ơi! Năm mươi năm đã khuất,
Trang sử lật qua đong máu anh em.
Những đời trai mồn mõi dưới xích xiềng,
Vẫn chiến đấu cho Tự Do Chánh Nghĩa.
Ta ngồi đây nghe hồn quê giục giã,
Tiếng vọng anh em Phục Quốc âm thầm.
Quê hương khổ đau nước mắt ngập tràn,
Dân ta khóc rung vùng trời Đông Á.
Hãy góp lại những bàn tay sắt đá,
Vạn triệu tâm hồn yêu nước hôm nay.
Lòng kiên cường bất khuất ngút sông dài,
Nung chí lớn, cứu Việt Nam tấm tối.

Ta, tuổi trẻ, một lời nguyện trở lại,
Ôm đất quê hương nước mắt đã tràn.
Nhìn Việt Nam rồi gục chết cũng đành,
Trời phải sáng cho dân ta hạnh phúc.

QUỐC NAM

(1) Tỉnh Nam Định, Bắc Phần là nơi sinh trưởng của tác giả.

(2) Hậu Nghĩa là một tỉnh nghèo nhứt trong 12 tỉnh thuộc lãnh thổ Quân Khu 3 cũ, nơi tác giả liên tục tranh đấu cho dân quyền suốt những năm đầu của thập niên 70.

DÒNG SÔNG THÁNH ĐỊA

Vời một nửa dòng đời
ta say cơn nắng hạ
giấc mộng đã xa vời
bờ sông xanh bóng lạ.

Còn gì mà mong nhau
quê hương đầy bất hạnh
lửa cháy trữu ngang đầu
qua ngày dài giá lạnh
em trào lệ run đau.

Ta thấy em ru êm
ngà ngọc đâu còn nữa
mười ngón tay máu đỏ
mắt sao thành loạn điên
xuôi giòng đời tủi hổ
mắt rời nổi lòng riêng.

Ta băng Thái Bình Dương
hồn vẫn còn ở đó
con tàu qua đêm trường
mộng đời thành bão tố
ôi ngày dài quê hương.

Con đường xưa em sang
khu trường đua Phú Thọ
hàng cây chừ bờ ngõ
những bàn tay nhục nhằn
đưa em vào đố vỡ.

Cho ta nhớ bạn bè
và người tình phố nhỏ
một đời ta nhưng nhớ
một đời ta còn nghe
tiếng sáo diều trong gió
lời em hát chiều quê
trên bờ sông thánh địa.

QUỐC NAM

(Tháng 8/1977)

BÀI BIỆT LY GỖI CHỊ

Em viết đôi lời thăm hỏi chị,
Trời xuân chùng xuống chút mưa bay.
Trắng đêm em thức chìm suy nghĩ,
Đời vẫn đong em chuỗi tủi đầy.

Chị xưa một thuở xuân tròn mộng,
Anh đã hy sinh dưới bóng cờ.
Thương chị nuôi con thành khôn lớn,
Trong khi ong bướm rộn đường mơ.

Hồi đó em mới vừa bảy tuổi,
Giờ em của chị bốn mươi lăm.
Nhiều năm qua với bao thay đổi,
Chị vẫn trung trinh giữa nẻo trần.

Nay hai con chị thành nhân cả,
Tóc chị bạc màu như suối xa.

Bên Mỹ chị em ngăn cách quá,
Nhưng lòng em vẫn nhớ thương qua...

Chị ơi! Đời dạy em nhiều lắm,
Người ấy phụ em đi lấy chồng.
Cay đắng theo từng đêm thức trắng,
Bởi em sống chết với quê hương.

Người ấy đòi sao tiền bạc đủ,
Nàng mơ danh vọng với cao sang.
Phận em tay trắng từ xa xứ,
Có phải tình yêu chỉ bạc vàng (?)

Chị ơi! Từ mẹ cha yên nghĩ,
Em ủ linh hồn trong thú điên.
Mười mấy năm em không hưởng thụ,
Lao vào sinh hoạt ... để tìm quên.

Kết quả chỉ là bao hận tủi,
Người ta nghiền nát trái tim mềm.
Yêu thương nào phải là mua bán,
Mà nữ dứt tình em, với đêm.

Xin viết đôi lời từ biệt chị,
Ngày mai em đã quyết đi xa.
Vi không hợp với đời nhưng lựa,
Vật chất dư thừa, đạo lý ma!

Nếu nhận tin em chết dưới cờ,
Thì xin chị hãy nguyện cầu cho
Một thân lăng tử yêu non nước
Hơn cả quăng đời vinh nhục qua.

QUỐC NAM

(1989)

Địa Chỉ Tôi

Nếu ai hỏi tôi, nơi nào địa chỉ?
Đã qua nửa vòng trái đất đau thương.
Tôi còn chi trong mắt đời bão nổi.
Suốt kiếp lưu vong không chốn về nguồn.

Tôi, nước mắt, giữa khung trời hải ngoại.
Đã bao năm không mái ấm gia đình.
Không cửa nhà, mưa nắng, mãi lênh đênh.
Tôi tìm tôi trong nỗi sầu viễn xứ.
Nếu hỏi tôi một chốn nào trú ngụ?
Tôi nào đâu có địa chỉ bao giờ.
Kể từ khi bỏ quê cũ xa mờ,
Vẫn sống bên lề phồn vinh phố thị.
Địa chỉ tôi là góc đời ảo mị,
Mãi lang thang, tìm một chốn ủi an.
Óc tim tôi in hình bóng xóm làng,
Nắng cổ tích trên dậu tre, hoa, bướm.
Xin hãy cho tôi tình quê thấm đượm.
Địa chỉ tôi là một mái tranh nghèo.
Ruộng lúa vàng làm lịch sử cuốn theo,
Trong tình tự dân tôi vươn sóng lớn.
Em hãy hiểu đời lưu vong tôi, vốn
Chưa bao giờ tìm được một cõi về.
Bởi hồn tôi khắc khoải từng đêm mê.
Bến hạnh phúc là quê hương bất hạnh.

Em yêu dấu, khi nào em nữ thánh,
Sẽ biết tôi còn thiếu chốn bằng an.
Từ lưu đày, đã quá hai chục năm,
Tôi ao ước địa chỉ nào có thực.
Nay quê nhà còn đầy đầy áp bức.

Đồng bào tôi thiếu dân chủ tự do.
Tôi lật trang lịch sử biến thành thơ.
Xin đốt đuốc xác thân này tranh đấu.
Rồi có ngày tôi, em về bến đậu,
Trên luống rau gốc lúa của quê hương.
Địa chỉ tôi là mái lá bình thường.
Em thấy đó, giấc mơ tôi nhỏ, bé.

QUỐC NAM

(Tháng tư 1997)

Dạ Tình

Tình yêu chảy vũng cuộc đời,
Tuyệt bay trắng áo. Em cười thênh thang.
Mùa thu trải thảm dịu dàng,
Môi hôn thấp lửa trên cành thương yêu.
Tới đây, em đã diễm kiều,
Mắt tròn mê đắm muôn điều nhỏ to.
Ta yêu nhau như giấc mơ,
Em nằm dáng gối ngạt ngào tóc hương.
Đôi tay có nhánh nhạc hồng,
Có bàn chân ngọc, vòng ôm thiên đàng.
Vẫn trong nhau một nhân gian,
Nghe như nhã nhạc vang lừng phương em.
Anh về hồn đắm say thêm,
Dành cho nhau nhé, vụn đêm ân tình.

QUỐC NAM

Vết Chém

Tháng chín tôi về gọi gió xa.
Hồn mang thương tích một đêm ngà.
Bàn tay em động, như tiền kiếp.
Ta níu kéo nhau. Mắt nhạt nhòa.

Đại hồ thức giấc, nẻo mê say.
Em với mắt xanh, đọt bến này.
Ai mộng chiều thu, hoan lạc tưởng?
Nụ hôn vội vã, thoáng mây bay.

Nhan sắc em mờ giọt lệ, đêm.
Đa mang ân ái, mộng êm đềm.
Và trong giây phút mê man ấy,
Em có thấy mình cách biệt thêm?

Tôi đã yêu em, phút ngỡ ngang.
Hồn qua bến đỗ, sóng bình an.
Mốt mai trong mối tình vô vọng,
Xin giữ cho nhau điệp khúc vàng.

Xa nhau tôi vẫn trong màu nhớ,
Nhát chém oan khiên liệm tím hồn.
Em có còn chẳng niềm thương tỏ,
Vết thương rỉ máu vụn đêm trường.

QUỐC NAM

Chút Hờn Ghen Vào Mộng

Mộng bỗng vỡ, và cuồng lưu cũng mở,
Em, tình dâng đã thoảng cõi mơ hồ.
Đường tử sinh phút giây thành huyết mộ,
Anh, sóng sôi, biên biệt một âm hò.

Hãy cố quên, những ngọn đời cỏ biếc,
Trăng sao nào tỏ rõ ngón tay hờn.
Đường chim bay, em có thấy cỏ hồng?
Vụt hờn ghen, trả về cơn thức giấc.
Tội tình gì. Xin cao rao cung bậc.
Đòi cho nhau một lượng máu tình cờ.
Em hãy quên. Dù tình đã thành thơ.
Dấu vết đó, trăm năm mềm kỷ niệm.

QUỐC NAM

9 Đoàn Khúc Tôi

Tháng chín tôi đời cảm nín thêm,
Tin yêu vắt vẻong dấu môi mềm.
Em, mây, đất, nắng thành dâu biển,
Tôi với trời xanh ngập bóng đêm.

Tháng chín tôi về quên gió bay,
Bốn mươi lăm tuổi, vết răng đầy.
Mắt em đâu đó. Đời hư ảo,
Tôi đã, nhiều năm, cuộc tình say.

Tháng chín tôi phiền muộn trái tim,
Em treo mộng ảo giấc chung tình.
Sao không lưu lại vùng yêu dấu,
Biết mấy tàn phai khóc một mình!

Tháng chín tôi tìm tôi áng mây,
Em xa nẻo cũ, biệt phương này.
Nếu tình có nghĩa là phương tiện,
Tôi sẽ ngàn năm vạn đổi thay.

Tháng chín tôi bên hồn nến cũ,
Bốn mươi lăm ngọn (*) cháy lan dài.
Mốt mai em có về nơi đó,
Xin hãy thương dùm một dáng nai.

Tháng chín tôi xa lìa dấu đạn,
Vết thương chinh chiến tách riêng người.
Bàn tay em có đôi lần chạm
Da thịt tôi, qua giấc mộng đời...

Tháng chín tôi, em, vàng nhạt nguyệt,
Một ngày sinh nhật, một buồn thêm.
Đôi bờ ân ái, sâu lòng huyết,
Nhan sắc, riêng nhau một nỗi niềm.

Tháng chín tôi về gọi nắng phai,
Em đi trải lụa dẫu chân lầy.
Đêm tôi, tay thả trên còn ngực,
Môi mắt còn in kỷ niệm đầy.

Con nai ngơ ngác, kêu lòng mẹ,
Tháng chín tôi rừng giấu lệ hoài.
Em thấy chẳng thu qua rất khẽ,
Tôi còn đứng đợi mấy tàn phai.

QUỐC NAM

(*) Bốn mươi lăm ngọn nến: Sinh nhật thứ 45.

Ta đợi em đã ba mươi tám năm.

Ta xa em buổi trưa hè nắng cháy,
Saigon ơi! Thôi vĩnh biệt ngàn trùng.
Trên bờ sông, hồn ta chợt thất tung,
Nụ hôn đó thành trăm năm bất tử.
Em ở lại với yêu thương động võ,
Trong tim ta niềm thương nhớ vô cùng,
Em theo chồng về nẻo tối quê hương,
Ta lang bạt bên trời Tây, tận tuyết.
Chúng mình đã là đôi bờ nhạt nguyệt,
Ta bên người chẵn gối cũng cô đơn.
Ôi, giông tố làm cơn bão nhớ thương,

Người ở đó mà đại dương cách trở.
Em trong tay chồng, ta ngoài khung cửa,
Mối tình đầu sao quên được, trời ơi!
Ba-tám (38) năm ghi đậm đáy tim coi:
Một hình ảnh người quê hương tình tự.
Em đã trăm luân trên giòng lịch sử,
Có bao giờ nhưng nhớ đến ta chẳng?
Và riêng ta một bóng tối ngõ ngang,
Ba-tám năm còn yêu em bất tận.
Hỡi yêu dấu, nếu trăm năm là ngắn,
Tình yêu này mãi tận hiến vì em.
Sao em nở để tình tuyệt vọng thêm,
Ta sẽ chết trên giòng sông định mệnh.
Người tình quê hương, nỗi yêu thần thánh.
Rồi vẫn thương em suốt kiếp sống này.
Ta đợi chờ em vạn triệu đêm ngày,
Ba trăm ba ba ngàn giờ (*) mất, triệt.

Hỡi yêu dấu, ta yêu em diễm tuyệt,
Mối tình đầu chỉ thực sự trong mơ,
Nhưng ta tin tương-lai đẹp bất ngờ:
Gặp lại em trên quê hương dân chủ.
Và buổi đó, duyên đôi mình hoa nở,
Ta hôn em giữa đồng lúa Miền Tây,
Hương quê mẹ thắt chặt mấy vòng tay,
Yêu em lắm, hỡi người tình mắt biếc.
Dù xa em bao tháng năm biên biệt,
Giấc ngủ ru hồn... bóng tối thời gian.
Ta chờ em, đợi hết kiếp hồng trần,
Và nằm xuống bên mộ em vĩnh cửu.

30 tháng tư đến 2013

QUỐC NAM

(Trích 'Quê Hương Người Tình' sẽ xuất bản)

(*) Ghi chú: 333 ngàn giờ, tức là 38 năm (chính xác là 332,880 giờ).

Cao Nguyên Tình Xanh

Tôi trở về đây. Chiều bồng xanh.
Cao nguyên nghe tiếng thỏ thân tình.
Dốc lên phố thị chùng lưu luyến.
Nào có ai chờ cuối khúc quanh?

Em đã về chưa. Đêm sắp xuống.
Rừng thông trùng điệp một màu đen.
Tháng tư nhỏ lệ bên đồn vắng.
Súng trận buông xuôi, vạn nỗi phiền.

Bao tháng, năm, buồn như đá núi.
Tôi xa quê cũ. Hận âm thầm.
Em yêu, khổ nhục, đêm ngày đợi
Một sớm tôi thành cứu-quốc-quân.

Mắt em xanh bóng hồ Than Thở.
Trên đỉnh Lâm Viên tắt ánh hồng.
Lính chiến, tôi quen đời khốn khổ.
Nhìn mình chợt thấy bại-lưu-vong.

Tôi trở về đây, mùa gió hoang.
Có em ngóng đợi rất âm thầm.
Niềm vui chợt mở xa sầu tủi.
Trời cũ cao nguyên đất biếc xanh.

Tình quê một cõi bạt ngàn thông.
Nắng ấm đâu đây, dậy lửa hồng.
Bằng hữu dăm người còn nghĩa lớn,
Hẹn nhau xây dựng đẹp quê hương.

Tôi gọi cao nguyên Tây Bắc ơi!
Giữ niềm tin tưởng một ngày mai.
Đoàn quân quyết bạt sông và núi.
Em hãy cùng tôi cứu giống nòi...

Em ạ! Nơi đây tình có thật.
Cỏ hoa tươi thắm, mộng lừng đời.
Trăng sao ngọc bích trên tầng tháp.
Tôi đón em về thơm mắt môi.

QUỐC NAM

(trích 'Người Tình Quê Hương')

Xác Khổ

Từng khuya nghe niềm hiu hắt.
Máu khô, bật khóc đáng ngời.
Em tôi giữa đời đánh mất.
Còn chi, tuổi ngọc đôi mươi.

Em đã, quê hương bi kịch,
Tìm nhau cuối mộ địa sâu?
Máu loang đỏ vùng u tịch,
Cờ bay chỉ thấy ngục sâu.

Em tôi đói cơm, khát nước.
Mộng thường chợt thành cao xa.
Tôi nơi phương Tây khổ nhọc.
Cứu em đã muộn, cuồng ca.

Mắt khép, em xuôi tay nhỏ,
Xác vô thừa nhận, muộn phiền.
Quạnh hiu, trăm năm, bật vỡ,
Tôi mang ân hận thiên niên.

Em gái tôi ơi! Xác khổ.
Ngủ đi, anh vuốt mắt em.
Tháng tư hoen màu cờ đỏ,
Lìa nhau, hồn đã nát mềm.

QUỐC NAM

(trích 'Người Tình Quê Hương')

Vành Khăn Tang Cho Quê Hương

Tôi để tang quê bao năm tủi hận,
Tôi để tang đời nhục nhã lưu vong.
Tôi để tang tôi nửa đời nắng hạn,
Với lòng son quyết nương bóng Cờ Vàng.

Tôi bên này bờ đại dương mật ngọt
Vật chất dư thừa lòng vẫn trống tanh.
Anh ở bên kia chiến đấu âm thầm,
Cho một ngày toàn dân ta vùng dậy...

Tôi bỏ nước thành kẻ hèn trốn chạy,
Bỏ anh em, đồng đội giữa trùng vây.
Bao năm qua tôi vẫn đếm từng ngày,
Xin hành xác cho trọn tình trọn nghĩa.

Tôi đã sống tầm thường như cây cỏ
Giữa vùng phì nhiêu lòng vẫn sắt son.
Tôi quên tôi, xa nếp sống huy hoàng,
Quên hưởng thụ, bỏ xa hoa phù phiếm.
Tôi ép mình trong căn nhà tưởng niệm,
Hồn vẩn khăn tang đất nước nát tan.
Nhà của tôi trong khu phố nghèo nàn,
Tôi làm việc bằng ngày đêm mòn mỏi.

Bao năm qua, với ưu tư chờ đợi,
Tôi giục lòng về giải phóng quê hương.
Máu anh em đã nhuộm thắm Cờ Vàng,
Thề quét sạch bọn Cộng Nô tàn ác.

Tôi để tang quê vun sâu chất ngất,
Bao năm rồi có sống cũng như không.
Đời lưu vong tàn tạ mảnh linh hồn,
Kinh sấm hối ngân vang lời tiễn biệt.
Hãy giúp tôi về quê nhà diễm tuyệt,
Cắm ngọn Cờ Vàng trên đỉnh vinh quang.
Dân tộc tôi bừng sức sống đấu tranh,
Ngàn năm vẫn kiêu hùng vùng Đông Á.

QUỐC NAM

(trích 'Quê Hương Nước Mắt')

Tháng Tư Xưa

Đêm sâu ta ngồi ru tối,
Nghe sao khuya ánh tinh cầu.
Nhớ em đếm sầu diệu vợi,
Mơ xuân mấy nẻo giang đầu.

Bài hát vang trời gió lộng:
“Ôm nàng Xuân đẹp vào tay”.
Ôi! Dáng xuân xanh tròn mộng,
Ta si tình em ngất ngây.

Yêu em như mùa xuân mới,
Ngọt ngào xoay những môi hôn.
Đôi ta mỗi mòn đón đợi,
Ba-tám (38) năm vẫn chờ mong...

Tháng tư rời xa cố xứ,
Khát em rồi yêu mùa xuân.
Ta gọi tên em lữ thứ:
Xuân ơi! Đâu thể lìa tan.

Ta mơ ngày nao sum họp,
Trên quê hương cũ, Tiền Giang.
Những chùm hoa xuân choáng ngợp,
Trong lòng thế hệ hân hoan.

Ta nằm đêm sâu gói mộng,
Mỹ-nhân ngập lụt tâm hồn.
Bởi em đã là sức sống,
Trong óc tim của thi nhân.

QUỐC NAM

(trích “Quê Hương Người Tình” sẽ xuất bản)

Nguồn:http://www.saigonhradio.com/index.php?option=com_content&view=article&id=278&Itemid=107